

Gierik 88, september 2005

Alain Germoz

POÈTE

Poète
Parce que
Oui

Poète du temps
Du peu de temps

Pressé de mots
Entre le point
Et la dernière virgule

Vivant
Entre deux signes
Avec la crainte
Intense
De l'arrêt
Au point virgule

De toute évidence
Une fin
Un peu ridicule

DICHTER

Dichter
Omdat
Inderdaad

Dichter van de tijd
Van weinig tijd

Gedrukt met woorden
Tussen het punt
En de laatste komma

Levend
Tussen twee tekens
Met de hevige
Angst
Van de stilstand
Bij het puntkomma

Ongetwijfeld
Een einde
Enigszins lachwekkend

DES MOTS POUR SURVIVRE

Avant qu'une virgule
En change le dessein
Prends soin des mots
Qui accentuent
Les parallaxes du destin

Avant que l'aube vive
Altère ta pensée
Laisse la phrase montgolfière
Flamber haut dans la nuit

Contemple ces décombres
Où tu laisses tomber
Un plein panier de signes
Tout un assortiment
De certitudes mal en point

Contemple ces points d'orgue
Où nul ne reconnaît
Les cailloux ni les braises
Le silex ni le coeur
Le point d'honneur du survivant

WOORDEN OM TE OVERLEVEN

Voordat een komma
De bedoeling wijzigt
Koester de woorden
Die de parallaxen van het lot
Benadrukken

Voordat de levendige morgen
Je gedachten vervalst
Laat je montgolfière-zin
Opvlammen in de nacht

Aanschouw het puin
Waar je een volle korf
Met tekens achterlaat
Een hele schakering
Van zwakke zekerheden

Aanschouw de orgelpunten
Waar niemand de keien
Noch het gloeiend houtskool herkent
De silex noch het hart
De erezaak van de overlevende

LE NON-ÉCRIT

Qu'il est beau
Ce poème non écrit
Qu'un premier vers annonce
Que le second détruit

Qu'il est beau
Si beau et si sûr
de n'être jamais écrit
Comme s'il était là
Depuis toujours
A portée du regard
De l'anonyme
De l'égaré
Du premier venu

WAT NIET GESCHREVEN IS

Wat is het mooi
Het ongeschreven gedicht
Dat een eerste vers aanbiedt
Dat het tweede vernietigt

Wat is het mooi
Zo mooi en zo zeker
Dat het nooit geschreven werd
Sinds altijd al
Binnen het bereik van de blik
Van de naamloze
De verdwaalde
De eerste de beste

QUESTIONS D'UN QUESTIONNEMENT EN QUESTION

Qui suis-je
Où fus-je
Et où fuis-je ce je
Ce contre qui
D'un anti-moi
Qui joue son je
A tout venant
D'un va-et-vient
De va-t-en guerre
Contre ses pairs
Pour délivrer
La mal à soi
D'un autre moi

Qui fus-je d'aussi assidu
Pour suivre les fragments
Du grand effritement
De l'ordre en désordre accompli

Vragen over een vraagstelling in vraag

Wie ben ik
Waar was ik
En waar vlucht ik dit ik
Die naaste
Van het anti-ik
Wie zet zijn ik in
Bij de willekeur
Van heen-en-weergeloop
Van strijdlust
Tegen zijn gelijken
Om het kwaad zelve
Te bevrijden
Uit een ander ik

Wie was ik dat zo hardnekkig
De brokstukken volgde
Van de grote verwering
Van de orde in volmaakte wanorde

PERSONNE

Ils étaient là
Dans leurs costumes
De tapinois

Avec leurs masques
Bien ajustées
D'indifférents
Et de faux-culs
Bien disposés

Ils étaient là
Civilisés
Comme si c'était
Leur naturel
D'être quelqu'un
Bien déguisé
Au carnaval
Des grands absents

Ils se croyaient
Quelque personne
(Tel personnage)
Et n'étaient que

Personne
 Personne
 Personne

ESCHER

Sisyphé ou l'inanité d'un effort
Voué à l'usure et la mort
Que fais-je donc pour me croire à l'abri
D'escaliers à monter de pentes à gravir
Je monte et gravis en toute liberté
Ces marches qui décomposent mon pas
Et achève mon périple où je l'avais commencé

Voyageur au long cours d'extrêmes tourmentés
J'ignore les raccourcis mais j'évite
La liberté d'un futur aboli
Les revers du temps et des falaises d'ennui

IEMAND NIEMAND

Daar waren ze dan
In hun verhullende
Gewaden

Met hun goed
Passende maskers
Van onverschilligen
En goedgeleimde
Schijnheiligen
Daar waren ze dan
Beschaafd
Alsof het
Het doodnatuurlijk was
Om zich als een
Knap verklede
Te bewegen op het carnaval
Van de grote afwezigen

Zij dachten

Iemand te zijn
Een iemand
(een of ander personage)
Zij waren echter

Niemand
Niemand
Niemand

ESCHER

Sisifus of de ijdelheid van een inspanning
Veroordeeld tot aftakeling en dood
Wat doe ik om me veilig te wanen
Voor hoogoplopende treden, te beklimmen hellingen
Ik stijg en beklim in alle vrijheid
De treden die mijn stap ontregelen
En ik eindig mijn zwerftocht waar ik begon

Reiziger op lange afstand van uiterste kwellingen
Ik ontken de binnenwegen maar ik vermijd
De vrijheid van een afgeschafte toekomst
De keerzijde van de tijd en het klif van lusteloosheid

ICI

(I)

Ici
En un point de mon histoire
Le coeur arrêtera l'esprit
Libérant le zéro de l'infini

Ici
L'aleph (sans Borges à la rescousse)
Ouvre sa fleur anonyme
A l'orgueil de l'oméga

Ici
La rouille des grilles
Poudroie et roussit
La main malhabile

(II)

Ici
comme avant
l'exil

Là
comme hier
l'exode

Et toi
comme toujours
en fuite

HIER

(I)

Hier

Op het punt van mijn geschiedenis
Zal het hart de geest doen stokken
Het nulpunt van oneindigheid bevrijdend

Hier

Opent een alef (zonder hulp van Borges)
Haar naamloze bloem
Voor de hoogmoed van de omega

Hier

Bestuift en verschroeit
Het roest van de tralies
De onhandige hand

(II)

Hier

zoals weleer
ballingschap

Ginder

zoals gisteren
exodus

En jij

zoals altijd
op de vlucht

Kees Engelhart

OM OP BED TE GAAN LIGGEN

Er woedt een felle brand in het stadscentrum
Het grote warenhuis en de drogisterij ernaast
Lijken het zwaarst getroffen
Vlammen slaan opklimmend uit gitzwarte rook
Door de gebroken ruiten naar buiten
Kleine groepjes mensen staan op veilige afstand
Toe te kijken
Sirenes gillen en brandweermannen rollen
Uiterst bedrijvig keurig opgerolde maar nog
Platte brandslangen uit

Je staat aan de overkant op het stationsplein
Rillingen lopen je over de rug en je handen
Voelen plakkerig aan van het zweet
Je vraagt je af of er wellicht doden te betreuren
Zijn maar er is niets te bespeuren dat daar op wijst
De verplegers staan rustig naast de ambulance
Met elkaar te praten
Een rookt er zelfs een sigaret

Tot je spijt en schrik betrap je je op de gedachte
Dat het allemaal wel meevalt en dat je dat
Behoorlijk teleurstelt al met al
Je weet dat je zo niet behoort te denken
Maar je kunt er werkelijk niets aan doen

Na enige tijd draai je je om en vol
Verwarrende gedachten sla je de weg in
Die naast het station loopt
Naar huis terug
Naar je kamer boven

OM IN ALLE RUST EN STILTE KIRSCH TE DRINKEN

Nog dieper in het bos gekomen sla je een zijpad in
Dat weinig wordt gebruikt
Dat zijpad bewandel je met genoegen en regelmaat
Nog nooit ben je er iemand tegengekomen
Het is eind december en het regent al heel de dag
Links van je zie je vaag de aardbeinvelden tussen
De kale bomen door

Na de derde kromming van het zijpad sta je plotseling
Voor een roerloos op de grond liggende persoon
Je verstijft en doet werktuigelijk een stap achteruit
Je hart bonst hevig en razendsnel denk je na
Dan haal je diep adem en loopt op de liggende
Persoon toe je bukt je bij het hoofd dat met het
Aangezicht plat naar beneden in een hoop natte
Bladeren ligt

Voorzichtig met je rechterhand probeer je het
Hoofd naar je toe te draaien
Het lukt niet de nek is volledig verstijfd
Onwillekeurige loopt je een rilling over de rug

Je gaat zitten tegen een boom en kijkt ademloos
Naar het tafereel voor je
Zoiets heb je in je leven
Nog niet meegemaakt
Uit de binnenzak van je met bont gevoerde
Vliegeniersjek vis je het platvinkje gevuld met
Twintig centiliter goddelijke kirsch

Aarzelend neem je een slokje
Want in feite daarvoor alleen
Ben je deze middag naar het bos gegaan

Thierry Deleu

AAN ZEE

De stad broedt de zomer uit, mijn kind.
Een late valk slaat de vlerken uit.
En in de verte kirren als vogels
meisjes op de schelpen van de zee.

Een vogel wiekt onhoorbaar naar de zon.
Een killer voert de wind een snavel.
Een boot stoot schoorvoetend voorbij.
En kruiers voeren de zomer naar de haven.

De zee zet gretig haar lippen in het strand.
En witveren vogels schillen het schuim
met het scherp van hun vleugels.
En straks staat de kou op uit de helmen.

NA DE DAGERAAD

Verwekt uit zoveel handen zachtheid
en zo weinig harde aarde, zij ligt –
aan haar garstige adem slaap ik.
In de rimpels van haar huid brede

sporen van een man, gevlucht voor het
krijzen van een kleine kraai.
Na deze dageraad een nieuw kind
zal zij dragen, als een dracht waaraan

geen liefde vreemd gebleven is.
Ik voel de adems in mijn longen
openstorten. Elke dag, elk uur.
Als ik dit schrijf als een klaaglied,

dat zo weinig woorden weemoed zingt,
ben ik de fallus die zijn zaden plant.
Tot hoorbaar zacht de nacht als een
vogel over onze tempel wiekt.

GROENE MERELS BESTAAN NIET

Ik ben een populier vol bladergruis
of een berk waarin vogels fluiten
met een stemmetje als verschaald papier.
Vogels zijn geluiden die

spreken als regen en het regent niet.
Uit mijn scherpgeworden hand zij eten.
Want ik ben het zaad en ook de grond,
mijn woord is vogelbek en koren.

Ik eis niet dat je tot in mijn vingers
meeluisteren zou naar hun lied.
Jij bent een stoel achter de ruiten,
of een muur, een huis met veel kamers.

Ik leg mijn oor te luisteren en hoor
het knappen van de twijgen onder
de passen van een zachte vogel.
Groene merels bestaan niet, zeg jij.

Pieter Luyckx

DE STILTE VAN HET UITZICHT

onleesbaar haast

onleesbaar haast, toch weten wat er staat
en niets meer vragen, als een boom: hij
leeft zoals hij altijd leeft en weegt de stilte
van het uitzicht op het eerste leven om wat
vanzelf gebeurt en nooit zichzelf kiest: zo
onbedoeld schikt het, de schaduw wijkt en
vindt haar weg – om dat een keer te zien.

zoals een boom

zoals een boom, zonder zichzelf te
schenken, langzaam verandert in bruin
of in rood, zich zo stralend vertoont,

verloren het groen en het haast blanke
blad, uit alle macht begint met afscheid te
nemen, maar zich niet leent voor een vlucht.

